

Arrest

nr. 277 441 van 15 september 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 april 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 juli 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 mei 2018, in functie van haar Nederlandse partner, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 22 november 2018 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Verzoekster werd, via een op 24 maart 2022 gedateerd schrijven, in kennis gesteld van het feit dat verweerder overwoog om een einde te stellen aan haar verblijf en uitgenodigd om bewijzen voor te leggen om aan te tonen dat zij verder een recht op verblijf kon genieten. Dit schrijven werd verzoekster op 4 april 2022 ter kennis gebracht.

1.4. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 26 april 2022 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 6 mei 2022 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 47/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [P.]

Voorna(a)m(en): [C.]

Nationaliteit: Suriname [...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 17.05.2018 in functie van haar toenmalige feitelijke partner [W.H.,S.] [...], van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van art. 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980. Zij werd in het bezit van een F-kaart gesteld op 22.11.2018. Inmiddels is betrokkene's situatie totaal gewijzigd. De relatie heeft immers een einde genomen, en dit reeds minstens sinds 10.02.2020, datum waarop betrokkene werd ingeschreven op een afzonderlijk adres. Betrokkene en de referentiepersoon zijn aldus geen feitelijke partners meer. Het einde van de relatie wordt door haar niet betwist.

Artikel 47/4 luidt als volgt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer:

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt; [...]”

Om overeenkomstig art. 47/4, laatste lid rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon, dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin zij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene kreeg middels een onderzoek dd. 24.03.2022 de kans alle dienstige stavingstukken over te maken. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 04.04.2022. Volgende stukken werden voorgelegd:

- arbeidsovereenkomst dd. 09.12.2019 met de N.V. [...] en bijhorende loonfiche.*
- attest van inburgering op naam van betrokkene*
- ongedateerde foto van betrokkene*
- attest dd. 05.04.2022 van het OCMW waarin wordt verklaard dat betrokkene geen financiële ondersteuning ontvangt*
- brief dd. 28.09.2020 van een deurwaarder geadresseerd aan betrokkene (in verband onbetaalde rekeningen)*
- persoonlijk schrijven van betrokkene waarin zij onder meer verklaart dat dat haar relatie met de referentiepersoon is beëindigd omwille van financiële problemen en intrafamiliaal geweld.*

De voormelde brief vermeldde tot slot “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Betrokkene heeft geen verdere stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 47/4, laatste lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van

het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verklaart zelf dat haar relatie met Dhr. [W.] is beëindigd wegens financiële problemen en zijn gewelddadig gedrag ten aanzien van haar. Betrokkene, die al meer dan twee jaar niet meer samenwoont met Dhr. [W.], heeft hier nooit eerder melding van gemaakt. Betrokkene laat ook na om bewijzen voor te leggen die deze beweringen kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. Wat betreft de ongedateerde foto die betrokkene voorlegt; voor zover op de foto verwondingen zouden aanwezig zijn, is er geen enkel stuk in het dossier uitgaande van een objectieve derde (een arts, een politieagent, een maatschappelijk werker, ...) die die verwondingen aan een context van geweld binnen de familie kan linken.

Het document van een deurwaarder gericht aan betrokkene op haar huidig adres, impliceert niet noodzakelijk dat er ook sprake was van geweld binnen het koppel. Het louter feit dat de relatie tot haar einde zou gekomen zijn door die financiële moeilijkheden volstaat niet om betrokkene verblijfsrecht alsnog te behouden.

Betrokkene verliet haar land van herkomst in februari 2018 in het bezit van een C visum afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname en bood zich op 17.05.2018 voor het eerst aan in België. Haar verblijf in België van iets minder dan vier jaar kan bijgevolg, zeker gezien haar leeftijd (47 jaar) geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Betrokkene verklaart bovendien zelf nog een zoon te hebben in Suriname.

Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft, is het ook niet onredelijk te stellen dat zij nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland, waar zij het merendeel van haar leven heeft geleefd. In ieder geval voert zij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Suriname, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is tewerkgesteld bij N.V. [...]. Dit is zonder meer een positieve element. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een attest van inburgering voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Zoals hierboven reeds werd aangehaald, vormen betrokkene en de referentiepersoon geen gezin meer. Betrokkene werd op 10.02.2020 op een afzonderlijk adres ingeschreven. Zij betwist het einde van de relatie niet.

Er is verder geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. Betrokkene verklaart zelf nog een zoon te hebben in Suriname. Een andere zoon, [U.S.K.M.] [...], kwam in september 2021 met een studentenvisum naar België en studeert aan de universiteit van Antwerpen, waar hij is ingeschreven voor maar 39 credits terwijl een voltijds programma minstens 54 credits is. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar meerderjarige zoon. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en "Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan immers

worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, “further elements of dependency involving more than the normal emotional ties” (vrije vertaling: “bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden”) zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014).

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt zijn recht op verblijf beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene meerderjarige zoon in België studeert kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 62 en 47/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Het voorwerp van onderhavig beroep is een beslissing van de Staatssecretaris van Asiel en Migratiebeleid van 26 april 2022 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster, dat werd toegekend op basis van artikel 47 van de Vreemdelingenwet, en waarbij een bevel wordt gegeven om het land te verlaten.

De beslissing is gesteund op artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster en haar feitelijke partner niet meer samen zijn.

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet stelt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, §4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer:

1° het familielid in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° [...]

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De bestreden beslissing is onzorgvuldig tot stand te komen en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 47/4 van de VW.

Verwerende partij had rekening moeten houden met de huidige situatie van verzoekster en dit zoals bepaald in artikel 47/4, tweede lid Vreemdelingenwet doch deed dit niet naar behoren.

Verzoekster heeft een arbeidsovereenkomst van 9 december 2019 en loonbrieven voorgelegd. Sinds 9 december 2019 werkt zij onafgebroken voor hetzelfde bedrijf. Het betreft een voltijds contract voor onbepaalde tijd. Hiervoor werkte zij een jaar met interim contracten voor hetzelfde bedrijf.

Volgens de bestreden beslissing is het hebben van werk geen voldoende bewijs van integratie gezien dit een voorwaarde is om een menswaardig leven te kunnen leiden.

Nochtans voorziet de Vreemdelingenwet in artikel 47/4 echter dat rekening moet worden gehouden met de economische situatie bij een beslissing om een einde te maken aan het verblijf:

“Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Bovendien heeft verzoekster hier altijd gewerkt, van het moment dat zij in het bezit werd gesteld van haar F-kaart tot op heden. Zoals eerder gesteld werkt zij sinds 9 december 2019 voltijds en onafgebroken voor hetzelfde bedrijf. Het betreft een voltijds contract voor onbepaalde tijd. Zij is intussen een vaste waarde in dit bedrijf en heeft hier zeker nog toekomstperspectief. Verzoekster is thans op een duurzame manier tewerkgesteld in België. Het hebben van een vaste en voltijdse betrekking vormt wel degelijk een bewijs van integratie. Daarnaast vormen alleszins de gevolgen van het hebben van een job tevens een bewijs van integratie daar men hiermee een sociaal netwerk opbouwt. De integratie van verzoekster gaat veel verder dan het leiden van een menswaardig leven: ze heeft vast en voltijds werk dat gepaard gaat met een goed en stabiel leven, in casu sparen voor de hogere studies van de kinderen enz.

Ook maakt de wet een onderscheid tussen economische situatie en sociale en culturele integratie. Het hebben van vast werk betreft de economische situatie van verzoekster. De verwerende partij gooit alles op een hoopje door het onderscheid voorzien in de wet niet toe te passen.

Daarnaast heeft verzoekster een cursus inburgering gevolgd. Ook dit wordt door de verwerende partij afgedaan als nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en toont bijgevolg geen integratie aan in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Nochtans stelt de vreemdelingenwet in haar artikel 47/4 dat rekening moet worden gehouden met de sociale en culturele integratie zonder dat die wordt gekoppeld aan een menswaardig bestaan. In de bestreden beslissing wordt een extra voorwaarde aan de wet toegevoegd door elk stavingsstuk af te wijzen als bewijs van integratie wegens nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Nergens in de wet staat dat de integratie ruimer moet zijn dan nodig om een menswaardig leven te leiden.

Verzoekster heeft aangehaald dat ze in een gewelddadige relatie zat wat mede met financiële problemen het einde van haar relatie betekende. Volgens de verwerende partij wordt er geen begin van bewijs toegevoegd.

Dit klopt niet.

Verzoekster heeft een door haar gehandtekende verklaring toegevoegd, die weliswaar kan gezien worden als een begin van bewijs.

In die verklaring staat dat verzoekster meerdere keren naar haar huisarts is gegaan na gewelddadig gedrag van haar ex-partner. De naam, het adres en telefoonnummer van de dokter worden vermeld. Verzoekster legt nu enkele attesten voor met de vaststellingen van de dokter die de verklaring van verzoekster staven. Bovendien is de verwerende partij in het bezit van een foto van de verzoekster na slagen op haar gezicht.

Verzoekster vermeldt tevens dat de problemen begonnen zijn toen ze is beginnen werken. De bewijzen van werk werden voorgelegd en staven mede de verklaringen van verzoekster.

Ze vermeldt tevens dat ze de politie heeft gebeld toen ze buitengesloten was maar die konden haar niet helpen. Klacht heeft ze niet ingediend omdat ze bang was voor represailles van haar ondertussen ex-partner die haar reeds meerdere malen had afgeslagen.

Verzoekster heeft bovendien wel melding gemaakt van het einde van haar relatie op de gemeente -toen ze haar adreswijziging doorgaf, maar daar kreeg ze te horen dat het niet nodig was iets te doen.

Verwerende partij heeft dan ook de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden - motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, redelijkheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel- door over te gaan tot het nemen van zo'n drastische beslissing met een enorme impact op het leven van verzoekster, en dit zonder een afdoende en/of een juist onderzoek naar de huidige situatie van verzoekster.

Het betreft evenwel een beslissing met een zeer grote impact voor verzoekster. Zij verliest haar verblijfsrecht na hier jarenlang een leven te hebben opgebouwd. Zij werkt hier, heeft hier een sociaal netwerk, is hier ten volle geïntegreerd, ...

Verwerende partij had daarom op een veel grondigere manier moeten tewerk gaan."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat verweerder heeft toegelicht dat de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd genomen met toepassing van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft ook duidelijk aangegeven welke feiten en inlichtingen hij in aanmerking nam en op basis van welke argumentatie hij meende deze beslissing te kunnen nemen. Verweerder heeft tevens geduid dat hij, aangezien verzoeksters termijn om legaal in het Rijk te verblijven was verstreken, toepassing diende te maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Hij heeft uiteengezet waarom hij oordeelde dat deze beslissing verenigbaar is met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.1.2.2. De Raad dient ook te benadrukken dat – zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden – verzoekster niet betwist dat zij geen duurzame relatie meer heeft met W.H.S., in functie van wie zij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten, en dat zij zich aldus bevindt in een situatie zoals bedoeld in artikel 47/4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster houdt evenwel voor dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden rekening te houden met de duur van haar verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en

economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Uit de motieven van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster aantoonde dat zij sedert 2018 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, dat zij is tewerkgesteld en dat zij een inburgeringscursus heeft gevolgd. Hij heeft geconcludeerd dat de in dit verband voorgelegde stukken geen afdoende bewijs vormen om te kunnen besluiten dat verzoekster in die mate in België is geïntegreerd dat dit de beëindiging van haar verblijfsrecht in de weg zou staan. Hij heeft hierbij onder meer aangegeven dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België, en dat zowel het hebben van een arbeidsbetrekking en bijhorend inkomen, als het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en de gebruiken nodig zijn om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Waar verzoekster betoogt dat verweerder op deze manier een “*extra voorwaarde*” aan de wet toevoegt, dient de Raad aan te geven dat de in artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet opgenomen elementen geen “*voorwaarden*” betreffen, doch wel feitelijke gegevens of omstandigheden waarmee verweerder rekening moet houden, wanneer hij het verblijfsrecht wenst te beëindigen omdat niet langer aan de door de wetgever gestelde verblijfsvoorwaarden is voldaan. Er dient tevens te worden benadrukt dat deze bepaling verweerder weliswaar verplicht om bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf de sociale en culturele integratie in het Rijk van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen, doch dat dit niet betekent dat indien er enige integratie zou zijn dit automatisch impliceert dat een dergelijke beslissing niet kan worden genomen. Het komt aan verweerder toe een afweging te maken. De Raad van State heeft in dat verband reeds uitdrukkelijk geoordeeld dat wanneer verweerder motiveert dat het beschikken over een arbeidsovereenkomst is vereist om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en dat hieruit geen uitzonderlijke mate van integratie blijkt, hij binnen zijn discretionaire bevoegdheid blijft en hij op deze manier geen voorwaarde toevoegt aan de wet (cf. RvS 29 juni 2017, nr. 238.711). Nergens blijkt ook dat verweerder enig stuk waaruit de sociale of culturele integratie van verzoekster zou kunnen worden afgeleid over het hoofd heeft gezien.

Het is daarnaast niet kennelijk onredelijk om, bij gebrek aan contra-indicaties, te stellen dat verzoeksters leeftijd en gezondheidstoestand geen beletsel vormen voor een verdere tewerkstelling in haar land van herkomst.

Met haar betoog dat zij heeft gewezen op het gewelddadig gedrag van haar ex-partner, W.H.S., in functie van wie zij haar verblijfstitel verkreeg, weerlegt zij verder de vaststelling niet dat zij nooit eerder melding maakte van geweldplegingen binnen de relatie en dat zij haar eigen verklaringen daaromtrent niet verder staafde met afdoende bewijsstukken. Verzoekster kan geenszins worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder een door haar opgesteld document had dienen te beschouwen als een (begin van) bewijs en op basis van de door haar gevoegde foto kan, zoals verweerder aangeeft, niet worden vastgesteld dat zij gewond was. Inzake verzoeksters bemerking dat zij de contactgegevens van haar huisarts meedeelde, moet worden gesteld dat het niet aan verweerder toekwam om in de plaats van verzoekster bewijsstukken te verzamelen en er blijkt ook niet hoe verweerder, gelet op het medisch geheim, toegang zou kunnen krijgen tot medische gegevens in het dossier van deze arts. Waar zij thans bij haar verzoekschrift twee attesten van haar huisarts voorlegt, dient de Raad erop te wijzen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden geen rekening houden met documenten die hem niet ter kennis werden gebracht. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd om aan te tonen dat verweerder een van de door verzoekster aangevoerde wetsbepalingen of beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden (cf. RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De Raad merkt ten overvloede op dat de twee medische attesten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt hoe dan ook geen afbreuk doen aan verweerdens vaststelling dat er geen stukken zijn die zonder meer toelaten te besluiten dat verwondingen die zij opliep het gevolg zijn van intra-familiaal geweld.

De uiteenzetting van verzoekster dat zij de politie belde toen zij werd buitengesloten door haar vroegere partner en dat zij de gemeentediensten in kennis stelde van het feit dat zij een einde maakte aan haar relatie met W.H.S. blijft ongestaafd en kan geen aanleiding geven tot de vaststelling dat verweerder de hem voorgelegde stukken niet zorgvuldig onderzocht.

Verzoekster toont met haar toelichtingen niet aan dat verweerder enig element, waar hij overeenkomstig artikel 47/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet rekening mee diende te houden, ten onrechte niet in aanmerking heeft genomen. Evenmin blijkt dat de door verweerder gemaakte beoordeling onzorgvuldig, incorrect of kennelijk onredelijk was. Een schending van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, van de

materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

2.1.2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel, waarnaar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Met de uiteenzetting die zij verstrekt, toont verzoekster geen schending van dit beginsel aan.

2.1.2.4. Aangezien verzoekster wist of behoorde te weten dat het recht op verblijf waarover zij beschikte gedurende vijf jaar kon worden beëindigd, zij op de hoogte werd gesteld van het feit dat, gelet op haar gewijzigde situatie, werd overwogen om een einde te stellen aan haar verblijf, zij in de mogelijkheid werd gesteld om aan te tonen dat een dergelijke beslissing niet mogelijk of te verantwoorden was en alle door haar aangebrachte stukken bij het nemen van de bestreden beslissingen werden betrokken kan zij voorts niet voorhouden dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de hoorplicht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

*-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.
...”*

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Verzoekster heeft een gehandtekende verklaring voorgelegd waarin heel wat informatie wordt gegeven over haar gewelddadige relatie, haar werk, haar bezoeken aan de huisarts met vaststelling van mishandelingen, haar contact met de politie en de gemeente, haar financiële problemen, haar gezinssituatie enz., allemaal heel belangrijke elementen waarmee in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden en die na toepassing van het hoorrecht tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C- 482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen. De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

In casu kan verzoekster evenwel niet voorhouden dat zij niet de kans kreeg om haar situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat haar niet de mogelijkheid werd geboden om inlichtingen of stukken die door haar als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissingen. Alvorens deze beslissingen werden genomen werd verzoekster middels een brief, die zij op 4 april 2022 heeft ontvangen, immers meegedeeld dat haar verblijfssituatie werd onderzocht en dat de mogelijkheid bestond dat haar recht op verblijf zou worden beëindigd omdat er geen gezamenlijke vestiging meer bestaat met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfs-recht heeft verkregen. Er werd haar meegedeeld dat haar persoonlijke situatie zou worden onderzocht, en zij werd verzocht om nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende haar huidige situatie. Verweerder wees er in het bijzonder ook op dat verzoekster elementen inzake de duur van haar verblijf, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong kon voorleggen.

Verzoekster, die erkent dat zij in de mogelijkheid werd gesteld om een verklaring over te maken waarin zij haar situatie toelicht, houdt onterecht voor dat er sprake zou zijn van een *"verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen"*.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen laat tevens toe vast te stellen dat verweerder de elementen die verzoekster hem ter kennis bracht in aanmerking heeft genomen en dat hij heeft uiteengezet waarom deze hem er niet van hebben weerhouden om de bestreden beslissingen te nemen. Hij heeft hierbij duidelijk overwogen dat bepaalde verklaringen niet worden ondersteund door de nodige bewijsstukken en om die reden niet kunnen worden aanvaard en dat andere verklaringen, die wel gestaafd zijn, geen belemmering vormen om de bestreden beslissingen te nemen.

Er kan, op basis van verzoeksters uiteenzetting, niet worden besloten dat verweerder de hoorplicht miskende of de bepalingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten schond. Verzoekster maakt evenmin een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend tweeën-twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK